

Laura Lennes

NAINEN, 35

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Laura Lennes ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45174-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Ystäville

Kevät

1.

JA MITEN SEKSIELÄMÄ?

Olin luvannut pyhästi, etten kertoisi kenellekään. Jos he siis haluaisivat jakaa minulle jonkin hirvittävän ja synkän salaisuuden. Haastateltavien oli turvallista kertoa minulle mitä vain. Ihan mitä vain. Kirjoittaisin jutun hienotunteisesti ja panisin sen ainoastaan satojentuhansien lukijoiden nähtäville.

Omakotitalo sijaitsi rantatontilla Helsingissä ja oli täynnä kristallia, lasia ja kromia. Olohuoneen kolmimetrisistä ikkunoista avautui meri, jonka liikettä ei nähnyt sisälle asti.

Minua vastapäätä istui vuoden puhutuin pariskunta.

Lihaksikas ex-jääkiekkoilija suki olkapäille ulottuvia hiuksiaan.

Vaimon kulmakarvat kaartuivat teräviksi pürrettyinä ja saattoivat minä hetkenä hyvänsä lentää merelle lokkien seuraksi. Rykäisin ja hain asentoa valkoisella, liukkaalla nahkasohvalla, joka kiersi elegantisti oleskelutilaa ja halusi ilmeisesti valuttaa minut lattialle. Punainen valo vilkkui merkiksi, että nauhuri oli päällä. Lahjaksi tuomani samppanja kupli kristallilaseissa.

Pyörittelin kynää kädessäni, ja vaaleanpunaiset höyhenet sen päässä heiluivat puolelta toiselle.

Tein muistiinpanoja myös käsin, vaikka haastattelut oli pakko nauhoittaa siltä varalta, että joku alkaisi ennen jutun julkaisua väittää, ettei ollutkaan haastattelutilanteessa tunnustanut minulle itkevänsä joka yö itsensä uneen neljän viskipaukun

jälkeen. Aina kun haastateltava kielsi väitteensä, soitin tälle vain kyseisen kohdan ja kysyin, oliko vielä muuta.

Yleensä ei ollut, ja sitten julkaisin jutun.

Kerran olin purkanut haastattelua influensserista, joka teki äidinmaidosta koruja ja oli kirjoittanut kokonaisen keittokirjan siitä, mitä herkullista istukasta saattoi valmistaa synnyttämisen jälkeen. Olin kuunnellut nauhurista omaa sammaltavaa ääntäni ja pelästynyt. Olinko tehnyt haastattelun vahingossa humalassa? Lopulta olin tajunnut, että olin vain kuunnellut sitä puolikkaalla nopeudella.

Samppanjalasini oli lähes koskematon. Otin siemauksen, mutta vain pienen.

”– ja luulin, että rahkapurkissa oli pala sormea, koska rakkaani oli ollut koko viikon niin nälissään, mutta se olikin vain mansikkahilloa.”

Mitä? Ai he alkoivat jo puhua! No niin!

Nikottelua ja naurua kuin varpunen tukehtuisi. Hymyilin ammattimaista hymyäni, joka ei liikkunut yhtään ja oli lämmin kuin Suomen kesä. Ex-jääkiekkoilijan käsi siirtyi vaimon reidelle, siitä ylempäs, ja vaimo nojautui mieheen kuin pelastusrenkaaseen.

Siirsin katseeni hienotunteisesti merelle, jossa lokit kiertelivät aallokon yllä. Tähän tulisi nyt panostaa. Minun oli pakko saada kunnan materiaalia.

Hymyilin heille ja täytin samppanjalasit uudelleen. He joivat alkoholia, minä vain esitin juovani. Tällä yhtälöllä syntyi parhaat kansiot.

”Olen treenannut kaksikymmentäkuusi vuotta”, ex-jääkiekkoilija sanoi. ”Aloitin, kun olin viisi.”

Vaimo taputti käsiään jostain syystä yhteen. Hän kohensi tupla-d:n rintavarustustaan. Mustat pitsirintaliivit pillkottivat

topin alta. Topissa oli vähemmän kangasta kuin rintaliiveissä, mikä oli eräänlainen ihme, sillä rintaliivit koostuivat naruista.

”Viisivuotiaana siis aloitit treenaamisen”, toistin.

Ex-jääkiekkoilija oli nykyään kuuluisa siitä, että ravasi tosi-tv-ohjelmissa kertomassa, miten kansalaiset voisivat kiinteytyä ja laihduttaa. Lisäksi häntä pyydettiin kommentoimaan ajankohtaisohjelmiin hallitusneuvotteluita, katuviemäreiden puhtaanapitoa ja moraalifilosofiaa.

Hän vastasi kaikkiin kysymyksiin näyttämällä hauistaan.

Ja hän oli tällä hetkellä kolmekymmentäkahdeksanvuotias.

Ei osaa vähennyslaskuja, kirjoitin lehtiöni.

Aloin luonnostella mahdollisia kansiotikoita.

”*Huippusuositettu ex-jääkiekkoilija laskee huonommin kuin alakoululainen – katso kuvat!*” kirjoitin. Rutistin lehtiön kulmaa ja mietin kuumeisesti, saisimmeko jostain lyhyellä varoitusajalla ekaluokkalaisen laskimen kanssa poseeraamaan valokuvaan miehen vierellä.

”Ja sinä olet jääkiekkoilijoiden ex-vaimo”, nyökkäsin vaimolle samalla kun kaadoin heille jälleen lisää samppanjaa. ”Uraisi jääkiekkoilijoiden, käsittääkseni heitä oli tosiaan useita, ex-vaimona on varmasti ollut täynnä henkilökohtaisia saavutuksia.”

Hän katsoi minua tyhjästi ja kallisti päätään.

”Mutta”, jatkoin. ”Parhaiten teidät kummatkin muistetaan ehkä silti urastanne julkisuuden henkilöinä? Koko kansan lemmikkeinä?”

Vaimo räpäytti pari kertaa yönmustia silmäripsiään, ja väistin vaistomaisesti vasemmalle. He istuivat hiljaa. Tämä on menossa pieleen, ajattelin. Pieleen, pieleen, pieleen. Mikseivät he sanooneet mitään? Piti kokeilla jotain muuta.

”Kertokaa häistä!” visersin ja nieleskelin pari kertaa. ”Instagram kertoi, että ne olivat hurmaavat!”

Vaimo puhkesi leveään hymyyn.

”Ensinnäkin”, hän aloitti. ”Meillä oli kaksisataa vierasta, ja pidimme häät kylpylässä. Emme halunneet tavallista, sillä tavallisuus on syöpä.”

”Tavallisuus on syöpä”, toistin hitaasti hymyillen ja kirjoitin sen lehtiööni.

Nyt lähti!

Huojentuneena kuuntelin, kun he kertoivat häätjuhlista. Alkucocktaileissa oli käytetty 7 000 euroa maksaneita kultaisia pillejä. Seremoniassa neljäsataa kyyhkyä oli vapautettu ilmaan, mutta valitettavasti osa linnuista oli pyörtynyt uima-altaaseen, eikä niitä saatu elvytettyä yrityksistä huolimatta. Morsiamen häämekon oli ommellut sokea hevonen suullaan. Myös hevonen oli kutsuttu, se oli patsastellut porealtaan vieressä sifonkissa vaaleanpunaisessa mekossa. Häävieraille jaettavien kiitospussukoiden väri oli ollut sama kuin Tiffanyn korurasioissa. Hääkakku oli tehty rasvattomasta rahkasta, joka oli tukkinut vessanpöntöt. Vieraat olivat yrittäneet hävittää sitä salaa pala palalta, mutta rahka ei noin vain uppoa.

Pyyhkäisin hikistä kämmentäni vaivihkaa sohvatyynyyn. Seuraavaksi minun pitäisi kysyä se kysymys, mitä varten ylipäättään olen täällä.

Aluksi piti lämmitellä ja iskeä sai vasta, kun tunnelma oli riittävän vapautunut. Sitten kun haastateltavat olisivat riittävän höveleitä lavertelemaan jotain, mitä katuisivat myöhemmin. Siitä minulle maksettiin. Se oli sitä sisältöä, jota haluttiin kanteen, otsikoihin, mainoksiin ja lööppeihin. Mediatyhtiön pankkitilille.

Vaimo toi keittiöstä vihreää smoothieta shottilaseissa ja auringonkukansiemeniä pienessä emalikuljussa. Hän kertoi polveilevaa tarinaa siitä, kuinka tällä hetkellä trendikkäin kyn-

nen muoto oli manteli eikä suinkaan kulmikas, monet erehtyivät asiassa. Rykäisin, sillä tiesin, että nyt jos koskaan kysymys olisi esitettävä. Suljin silmäni, otin ikään kuin vähän vauhtia, ja sitten vain möläytin sen ulos.

”Ja miten seksielämä?” sanoin kimeästi.

Yllemme laskeutui hiljaisuus.

”Mikä?” he kysyivät yhtä aikaa.

”Seksielämä”, toistin ja tunsin veren pakenevan päästäni.

Hengitin syvään. Minulla ei ollut varaa saada potkuja, jotka seurasivat helposti, jos toimitukseen palasi ilman sitä ”tavaraa, jolla lehti saadaan myytyä kansalle”.

”Voisitko kuvailla seksielämääne?” jatkoin sinnikkäästi. Minä pystyin tähän, minä en perääntyisi. ”Muutama lause riittää mainiosti.”

”Emme”, ex-jääkiekkoilija sanoi.

”Mutta jos vähän?”

”Ei.”

”Jos ei tarvitse puhua yhdynnästä, pelkästä esileikistä vain?”

”Ei käy.”

”Tai jos kuvailette aamupalan syömistä, ja minä korvaan jutussa kaikki ruokaan liittyvät sanat sukupuolielimillä?”

Minulle oli vuosien aikana naistenlehtitoimittajana muodostunut keinoni. En aikonut luovuttaa. Se ei käynyt, ellen halunnut itse joutua vaikeuksiin.

”Persikka edustaa –”, jatkoin.

”Ei”, ex-jääkiekkoilija sanoi.

Samppanjalasin kuplat nousivat pinnalle verkkaisesti. Istuimme vaiti ja mulkoilimme toisiamme. Sitten ex-jääkiekkoilija nousi sohvalta ja heilautti kädellään kohti ulko-ovea. Leikin, etten nähnyt, ja hymyilin jäätäneesti.

”Voisitko poistua?” hän sanoi.

Hymyilin edelleen. Mies liikahti jo asteen ärtyneesti.

”Kansalla on oikeus tietää!” rääkäisin.

Heidän ilmeistään päätellen kansalla ei ollut oikeutta tietää.

Tartuin Mulberryn konjakinväriseen laukkuuni.

”Voisimme palata paremmalla ajalla?” uikutin, kun mies työnsi minua kohti ulko-ovea. ”Keskustella urastanne, se kiinnostaa lehtemme lukijoita, teidän upea, mieletön uranne on –”

2.

HUULIPUNAMERI

Kaikki huoneessa oli kamalan kallista, mutta mistään ei ollut maksettu mitään. Patsulin tuoksu sekoittui jasmiinin herkkään nuottiin. Joka puolella lojui paketteja, purnukoita ja kääreitä. Testausta odottavia tuotteita, joita kosmetiikkayritykset olivat lähettäneet toimitukseen.

Tuotteita oli tuhansia. Poimin käteeni lähimmän, kas Chanelin uusi huulirasva, joka maksaa kaupoissa kohtuulliset 40 euroa. Nakkasin sen takaisin kasaan.

Vadelma, tulppani, ruusu, marjapuuro ja muut punaisen sävyt. Huulipunameren hylsytyt kilisivät toisiaan vasten, kun upotin käteni niiden sekaan.

Oloni tuntui heti paremmalta. Kuva vihaisesta ex-jääkiekkopelijasta alkoi haalistua mielestäni.

Rakastin kaikkea valtavassa kosmetiikkavarastossa. Seinillä roikkui kymmeniä vanhoja Belinda-lehden kansikuvia. Suomen suosituimman naistenlehden nimi koreili vuosikymmenestä riippuen erilaisella fontilla kansien ylälaidassa: 80-luvulla oli virtaviivaista ja harvaa fonttia, 90-luvulla taas hoikkaa ja pitkää. Mutta yksi asia pysyi samana: Lehden kannessa hymyili vuosikymmenestä toiseen kaunis, laiha nainen. Yleensä hän seurusteli jonkun kuuluisan miehen kanssa, ja siksi myös nainen oli kuuluisa. Hymyt olivat leveitä ja valkoisia, mutta kaikki eivät yltäneet silmiin saakka. Naiset katsoivat seiniltä silmät

lasittuneina ja kasvat täydellisesti varjostettuina.

Siroit hajuvesipakkaukset, kuivasampoot, luomivärit, hiuslakka-pullot, kynsilakat, silmänrajauskynät ja ripsivärit levisivät allani laajaan kaareen, kun sukelsin niiden sekaan. Ojentelin raajojani keskellä pahvipakkauksia. Suihkutin ilmaan Michael Korsin liljaista kevättuoksua, sen hienojakoiset pisarat laskeutuivat päälleni ja toimivat aromaterapiana.

Vilkaisin seinälle. Kansikuvien naisten auki revähtäneet silmät tuntuivat seuraavan minua kuin vanhojen öljyvärimuotokuvien katset taidemuseoissa.

Kurotin kohti pukeutumispeiliä ja piirsin siihen luumunvärisellä huulipunalla epämääräisiä sydämiä. Peilikuvasta katsoi takaisin apea nainen. Peili näytti minut kokonaan, greigen värisestä kauluspaidasta samanvärisiin leveälahkeisiin puuvillahousuihin ja sitruunankeltaisiin kapeakärkisiin korkokenkiin.

Nojasin lähemmäs ja kallistin päätäni. Hiukset hennot, lasimaiset ja vaaleanruskeat, nenä tavallinen ja silmät vaaleanvihreät. Vasemmassa näkyi kolme ruskeaa pistettä vihreän keskellä, kun katsoi todella läheltä.

Nuuhkaisin Guccin kevättuoksua.

Rakastin työtäni.

Sain kirjoittaa jääkiekkoilijoiden vaimojen avioeroista. He erosivat koko ajan, ja sitten meikkasimme heille kansikuvaan persikansävyistä poskipunaa ja kyselimme, miltä heistä tuntui erota. Yleensä eroaminen tuntui heistä samalta. Harvasta se oli hirvittävän kivaa. Jääkiekkoilijoiden vaimot näyttivät myös kaikki samalta, enkelimäiset vaaleat laineet, pyöreät silmät, hoikat mutta täyteläiset vartalot ja pulleat huulet, jotka jäivät kuvissa auki viattomasti mutta kokeneesti.

Oli kuitenkin sietämätöntä, kun jääkiekkoilijoiden vaimot eivät antaneet minulle sitä, mitä tarvitsin. Täydellistä otsikkomateriaalia.

Viskasin ilmaan sateenkaaren väreissä sähköviä glitterpusseja ja mietin, tältäkö näytti, jos yksisarvinen aivastaisi päälle.

Seuraavaksi keskityin halailemaan meikkivoiteita. Oliko väärin tuntea näin vahvasti meikkivoiteita kohtaan?

Laskeuduin takaisin selälleni. Tein huulipunien seassa kosmetiikkaenkeleitä.

Sitten se kuului. Korkea ja miellyttävä ääni.

”Mikä sinua vaivaa?”

Diorin huulikiilto vierähti selkäni alta. Sen hopeinen hylsy oli auennut. Räpyttelin silmiäni ja yritin nousta luontevasti purkkikasasta.

Hiljaisuus laskeutui purkkimeren ylle. Tuijotimme toisiamme.

Minä tuijotin ensinnäkin siitä syystä, etten ollut aivan varma, oliko edessäni seisova henkilö todellinen. Vaalean hunajansävyiset laineet laskeutuivat solisluille, jotka näyttivät kuuluvat jollekin harvinaiselle linnulle. Hän näytti hämmentävän paljon niiltä naisilta, jotka hymyilivät seinän kansikuvista. Kapeaa vyötäröä verhosivat kirkkaanvalkoiset korkeavyötäröiset puvunhousut, ja rapea kauluspaita laskeutui huolettomasti puoliksi housunkauluksesta. Hänen silmänsä olivat vaaleansiniset ja niin suuret, ettei niiden katsetta voinut väistää.

Pullea suu vetäytyi hymyyn.

Auki jäänyt glitterpussi kaatui kumoon jossain ylähyllyllä, ja hienojakoinen sateenkaariloisto kohisi ylleni vienona norona.

”Aava”, sanoin ja ojensin käteni. ”Emme olekaan tavanneet.”

Tiesin, että hän oli uusi toimittaja lehdesämme. Katselin latviasasta ylös hänen kauniisiin kasvoihinsa ja pohdin, kuinka nuori hän oli.

”Mitä sinä teet?” hän kysyi.

Kurottauduin kosmetiikkakasan keskellä ryhdikkäämmäksi. Hänen ihohuokosensa olivat olemattomat, otsansa luonnolli-

sen sileä, ja hän uhkui jotain mystistä, mitä ihmettä se oli, kyllä, se oli energiaa, jollaista en itse ollut kokenut vuosiin.

Hän oli kasassa, ja minä makasin sellaisessa.

Hän seiso i edessäni kreikkalaisena jumalattarena, joka oli lojunut juuri viikon spassa. Miksei hän tarttunut käteeni?

Odotin niin kauan, että aloin pelätä sekoittaneeni hänet hajuviesihuurujuen päihdyttämänä mallinukkeihin, jotka seisoiivat varaston yhdessä nurkassa.

Sitten viimein.

”Eveliina”, hän sanoi, kätteli muutamalla varmallalla liikkeellä ja vetäisi minut ylös niin ketterästi kuin vain säännöllisen joogan ja bodypumpin muokkaamat nuoret käsilihakset saattoivat. ”Ja me ollaan kummatkin myöhässä.”

Eveliina ravisti olkapäiltäni violettiä glitteriä, rypisti otsaansa, joka ei rypistynyt, ja avasi kosmetiikkavaraston oven.

”Tuletko?” hän kysyi. ”Vai jäätkö vielä halailemaan huulipunia?”

SILKKILIINA KAULASSA: EI

Eveliina käveli sokkeloisen rakennuksen käytävällä kuin se olisi hänen henkilökohtainen catwalkinsa. Yritin pysyä hänen peränsään. Lehtemme ei suhtautunut hyvin epäonnistumisiin. Viikkokokouksesta myöhästymisen oli ehdottomasti epäonnistuminen.

Lehdessämme suhtauduttiin huonosti myös capri-mittaisiin leggingsihin. Ja vaaleanpunaisen yhdistämiseen täyspunaiseen. Ja tekonahkaisiin yksityiskohtiin. Ja pohkeen paksuun kohtaan laskeutuviin hameisiin. Ja terveysandaaleihin, ellei niihin yhdistetty paljettisukkia, silloin ne olivat ihan ok. Hirvittävän tapauskohtaista siis. Pieni yksityiskohta saattoi ajaa tilanteen elegantista kauheaksi.

Naistenlehdessä työskennellessä piti ymmärtää, mikä toimi ja mikä ei.

Esimerkiksi housut korkeiden saappaiden sisällä: ei.

Housut nilkkureiden sisällä: kyllä vain.

Silkkiiliina kaulassa: ei.

Silkkiiliina merkkilaukun kantokahvaan sidottuna: kyllä.

Ei kannattanut kysyä miksi. Näin se nyt vain oli.

Kiirehdimme pitkin toimituksen pääkäytävää. Äkkiä Eveliina pysähtyi, törmäsin hänen lantioluihinsa, ne olivat terävät ja älähdin vaimeasti.

Edessämme avautuva korkea studiotila oli ympäröity lattiasta kattoon valkoisilla verhoilla. Retrohenkinen suuri rannekelloni kertoi, että myöhästymisemme rike ylttäisi pian samoihin mittasuhteisiin kuin capri-mittaiset leggingsit. Mutta studion läpi ei nyt vain yksinkertaisesti voinut kulkea noin vain. Kurkimme verhojen takaa ja odotimme.

Missi poseerasi parhaillaan kameran edessä Dolce & Gabbanan antavassa iltapuvussa. Paksu kerros aurinkopuuteria rajasi posket ylös, ja pinkki säihkyi huulilla. Assistentti kiersi kuvauskohdetta tuulikoneen kanssa, jotta missin hiukset leijailisivat kasvojen ympärillä kuin rannalla Kreikassa.

Kansikuvaukset. Huokasin. Ne kestivät aina ikuisuuden, sillä kansi oli tärkeintä lehdessä. Kansikuva oli se, millä lehti myytiin. Jos kuva oli hyvä, oli aivan sama, mitä jutussa luki. Ja kuva oli aina hyvä.

Missi työnsi lantiot sivulle ja rintoja eteen niin rivakasti, ettei assistentti pysynyt perässä ja tuulikone pölytti aina väärään kohtaan. Missin hiukset takertuivat huulikiiltoon.

Haettiin luonnollista, mutta viettelevää naurunremakkaa täydellistä kantta varten.

”Helppoa!” kuvaaja sanoi missille ja hymyili. ”Näytät vain

yhtä aikaa siltä, että olet ostamassa maitoa lähikaupassa ja harrastamassa sitomisleikkejä. Tavallinen tiistai siis.”

Missi teki kai tiistaisin muuta, mutta nyt kasvot kuitenkin etsivät kuuliaisesti oikeaa yhdistelmää.

”Lataa tunnetta!” kuvaaja kehotti. ”Ja sen tunteen nimi on seksi! Rakastele sitä kameraa!”

Kameran salama hakkasi ilmaa. Säksätystä, valoja, huutoja.

”Uudestaan”, kuvaaja sanoi ja nyökkäsi kohti kameraa.

Missi pysähtyi, hän näytti epäroivän. Hän vilkaisi ensin vasemmalle, sitten oikealle. Hän nosti iltapukunsa olkainta ja puri huultaan. Kuvaaja laski kameransa ja odotti.

Yhtäkkiä missi käveli kuvaajan luo.

”Anna se tänne”, hän sanoi.

Hän otti kameran, kosketti pinkillä kielellään linssiä ensin kerran, vilkaisi nopeasti kuvaajaa, joka nyökkäsi, ja sitten missi antautui pitkään kielisuudelman kameran kanssa.

Eveliinan sileillä kasvoilla vaihteli hienovaraisesti epäusko ja kauhu. Itse tarkastelin pitkästyneenä punaisia kynsiäni ja odotin. Eveliinan katse oli lasittunut. Hän saattoi pohtia median nykytilaa, koska oli uusi toimittaja lehdessämme, mutta minä olin jo ajat sitten luopunut sellaisesta pohdinnasta.

Tätä tämä oli. Naistenlehti.

Nyökkäisin Eveliinaa, joka tuijotti edelleen siniset silmät revähtäen ja näytti kaipaavan minulta jonkinlaista selitystä, mutta siihen ei ollut aikaa, sillä kamera oli viimein lakannut ottamasta kuvia ja hetkemme koittanut. Kiirehdimme läpi kuvauspaikan.

TYÖPAIKKA, JOSSA SOLVATAAN VÄHEMMÄN

Pitkän pöydän ääressä istui enemmän tai vähemmän nyrpeänä lehden koko parikymmenhenkinen toimitus. Tähän viikkokokoukseen pomo oli pukeutunut kukkakuvioiseen Versacen silkki-kaapuun, jossa kierteli leijonanpäitä. Hänen Pradan laukkunsa oli todennäköisesti ainoa laatuaan Suomessa. No, ainakin hän oli tänään jättänyt kotiin kuusimetsänvihreään taittavan Birkininsä, joka oli maksanut parikymmentä tonnia. Se tarvitsi rinnalleen luultavasti omat henkivartijat.

Pomon suuret kultaiset kaulakorut roikkuivat kerroksittain, ja hänen ranteensa helisi enemmän kuin pääni sunnuntaiaamuisin. Polkkapituiset hiukset tuoksuivat kalliilta pöydän toiseen päähän asti.

Kunpa hän ei kysyisi, miten juttukeikkani oli mennyt. Joutuisin kertomaan totuuden, sillä hän haistoi valehtelun. Hengitykseni tiheni, ja koetin mieltä jotain mukavaa.

Ruokaa! Illalla kotona tilaisimme Eeron kanssa nepalilaista. Palak paneeria ja mukaan naurettava määrä naan-leipää. Pelkkä ajatuskin sai hymyilemään. Nojauduin tuolissani taaksepäin, ummistin silmäni, pyörittelin höyhenillä koristeltua kynää sormisani ja pystyin jo tuntemaan kermaisen pehmeiden kitaleissa –

Avasin silmäni. Kaikki olivat hiljaa ja tuijottivat minua.

”Aava”, pomo sanoi. ”Mikset tule ajoissa paikalle? Viidentoista vuoden aikana olen nähnyt sinut ajoissa ehkä kerran.”

Nyökkäsin ja hymyilin.

”Mikset?” hän toisti.

Nyökkäsin ja hymyilin.

”Kysyin sinulta juuri jotain.”

”Ja minä vastasin! Se oli sanatonta viestintää”, selitin. ”Sitä paitsi mikä nyt oikeastaan on paikalle tulemistä?” lisäsin.

”Sitä, että tulee paikalle”, pomo sanoi.

Syvä hiljaisuus.

Katsoin ystävällisesti pomoa ja yritin näyttää ammattimaiselta. Katsoin häntä, hän minua, ja sitten mutristin suutani, kielesi osui huuliin, minulla oli tänään vaniljakuorrutteen sävyistä ja makuista huulikiiltoa. Maiskuttelin huulia yhteen, ja pomo kallisti päätään. Pomo otti saman ilmeen, jonka olin nähnyt silloin, kun olin yrittänyt tarjoilla hänelle aamiaiseksi hiilihydraatteja. Hän kurkotti hopeista rasiaa laukustaan. Hän oli ottanut modernin tupakkalainsäädännön vain vienona ehdotuksena. Kun hän sytytti tupakan, muut katsoivat hienotunteisesti pois päin, paitsi it-tuen pitkä hiljainen mies, joka katsoi suoraan viinereitä pöydällä pomon edessä. Leivokset säihkyivät kiiltokuvamaisesti, koska niihin oli suihkutettu hiuslakkaa. Sillä saatiin pinta, joka näytti hyvältä aikakauslehdissä. En tiennyt, tiesikö it-tuen mies, että viinereille oli tehty näin.

Nyökkäsin it-tuen miehelle hiljaa merkiksi, että hän voisi saada minulle tarkoitetun. Hän tarttui viineriin ja söi sen kolmella haukulla. Hän ei tiennyt.

Viinerit olivat peräisin ruokakuvauksista, joissa lavastettiin täydellinen seksinjälkeinen aamiainen. Ilmeisesti siihen kuului viinereitä ja kroissantteja, etenkin jos seksi oli tapahtunut kovin liikunnallisesti ja kaloreita kuluttavasti esimerkiksi kattoon ruuvattavassa seksikeinussa, jotka olivat trendikkäitä juuri nyt. Keinin saattoi rakentaa myös itse, ja seuraavaan numeroomme olikin tulossa rakennusohjeet, mutta rakentamisessa sai olla tarkka, ettei keinu putoaisi ja aiheuttaisi alapääonnettomuutta.

Lehtemme pitäisi lahjoittaa jollekin julkikselle seksikeinu, odottaa alapääonnettomuutta ja kirjoittaa siitä juttu. Kirjoitin juttuidean muistiin ruutuvihkkoon.

It-tuen mies näytti edelleen tyytyväiseltä, vaikka oli viimeistel-

lyt hiuslakkaisen viinerin. Hän pyyhki suupieltään. Miksi min-
kään työpaikan kokouksessa tarjoihtiin tällaisia viinereitä?

Syy oli yksinkertainen. Leivoksia ei ollut tarkoitukseen syödä. Toimituksessa oli menossa yhteinen painonpudotushaaste, jossa tähdättiin siihen, että koko toimitus yhteensä painaisi alle tuhat kiloa. Mutta minä rakastin noutoruokaa, palak paneeria, pizaa ja juustohampurilaisia. Aioin ehdottomasti jatkaa valitsemallani linjalla.

Puhalsin purkasta pienen pallon ja jauhoin kiivaasti.

Puhalsin uuden pallon. Vilkaisin puhelinta ja ilahduin. Viesti Eerolta. Ihanaa! Ehkä jotain seksikästä.

”Tuo kaupasta astianpesuainetta.”

Tuuppasin puhelimen pöydälle ja murjotin.

Aloin vastahakoisesti kuunnella kesämuotinumeron työn-
jakoa. Kuka kirjoittaisi khakisortseista? Kuka kukikkaista pit-
kistä mekoista? Kuka olkihatusta? Kuka kissamaisista aurinko-
laseista, joiden kehys oli vaaleanpunainen?

Menetin mielenkiintoni nopeasti, vaikka minun olisi pitänyt keskittyä ja kasata ajatukseni samalla tavalla kuin Eero teki aina silloin, kun hän täytti veroilmoitustani. Hän otti eteensä kupin kahvia ja levitti kuitit huolellisesti keittiöpöydälle, hän ei kek-
sinyt numeroita päästään vaan tarkisti ne ihan oikeista kuiteis-
ta. Hänen silmiinsä syttyi kummallinen tuike, kun hän täytti ilmoitusta. Jälkikäteen hän oli aina punakka ja jotenkin helpot-
tunut.

Hän oli oikeastaan aika ihana. Minun pitäisi yrittää muistaa se. Nojauduin taakse ja tuijotin kokoushuoneen seinää.

”Mitä jos tehtäisiin tänään jotain erilaista?” lähetin viestin.
”Mentäisiin vaikka hotelliin?”

Hymyilin puhelimelle arvoituksellisesti. Nostin katseeni, ja muut kokoushuoneessa katsoivat minua, kun hymyilin puhe-

limelleni arvoituksellisesti. He eivät hymyilleet. Välke näytöllä kertoi, että Eero oli vastaamassa.

”Miksi?” hän kirjoitti.

”Mitä miksi?” vastasin.

”Meillä on jo oma koti”, hän kirjoitti.

”Aava, voisitko edes teeskennellä, että keskityt?” pomo kysyi.

Puristin puhelintani. ”Minä yritän. Se on minulle vaikeaa”, vastasin rehellisesti. ”Sekä keskittyminen että sen teeskentely.”

”Siitä sinulle kuitenkin maksetaan.”

Hymyilimme yllättävän pitkään siihen nähden, ettei meillä kummallakaan ollut kivaa. Pomo yskäisi, ja tupakansavu nousi harmaana kohti pähkinänväristä kattopaneelia. Tervan ja nikotiinin yhdistelmä kirveli valkuaisiani, ja naputin höyhenkynääni pöytään.

Olin saanut kynän. Olin saanut työni kautta kaikkea muutaakin kivaa.

Esimerkiksi jatkuvasti kutsuja viinanhuuruisiin cocktail-tilaisuuksiin. Meidät kutsuttiin siinä toivossa, että kirjoittaisimme kutsujen järjestäjän bisneksistä, oli se sitten lattiakaivoritilä, uutuussampoo tai kuohuviini. Firma vaati, siis firma toivoi juttuihimme keuhvaa sävyä, sillä aidosti kriittisistä arvosteluista tulisi lukijoille ja yrityksille kuulemma vain paha mieli eikä kukaan ostaisi enää mitään, maailmantalous pysähtyisi ja kaikki olisivat hirvittävän onnettomia.

Olimme oikeastaan hyväntekijöitä. Suosittelimme asioita. Kaikkia asioita. Aivan kaikkia, mitä meille annettiin, juotettiin ja syötettiin.

Ei ollut helppoa olla media-alalla. Ensinnäkin influensserit olivat vieneet markkinasiivun naistenlehtimarkkinoilta. Lehkien käytössä oli entistä vähemmän rahaa, mutta taistelu luki-joista oli entistä kovempaa. Toiseksi naistenlehtien työntekijät

olivat yleensä kovin äkäisiä. En ollut koskaan keksinyt, mistä se johtui. Söivätkö he liian vähän? Oliko ilmassa jotain? Mitä korkeammassa asemassa henkilö työskenteli, sitä äkäisempi hän oli.

Äkäisyydestä seurasi riitoja. Yksi jos toinenkin saattoi haaveilla lähdöstä työpaikkaan, jossa solvattiin vähemmän. Joskus joku irtisanoutui kesken kokouksen, kun ei vain enää kestänyt. Toissapäivänä yksi oli juossut kesken aamupalaverin pihalle eikä kukaan ollut nähnyt häntä enää sen koommin.

Hänen annettiin mennä. Siitä ei enää puhuttu. Mistään tällaisesta ei koskaan puhuttu.

Uusi tupakka oli syttynyt, ja savu alkoi kietoa kokoushuonetta sisäänsä.

3.

43 MINUUTTIA

Kevätaurinko valaisi kerrostalokolmion valkoiset lausalattiat. Pidin asunnostamme, joka sijaitsi kivassa osassa Kalliota. Tänne ylös eivät kuuluneet juoppojen huudot, paitsi joskus minun, kun olimme olleet Olivian ja Martan kanssa myöhään baarissa ja olin unohtanut avaimet sekä ovikoodin ja huusin alhaalta Eeroa.

Vaaterekit notkuivat mekkoja, paitoja ja hameita. Avasin kaksi jykävää puuovea ja tervehdin laukukujani. Huomenta, Burberry, huomenta, Saint Laurent... Chanelille hyvää yötä, koska se ei yltäkyläläisen boheemin elämäntyyliinsä takia noussut niin aikaisin kuin muut.

Laahauduin olohuoneeseen vaaleanpunaisessa flanelliasussa, jossa oli leopardikuviainen huppu. Eero oli jo ehtinyt heittäytyä sohvalle omassa flanellikokonaisuudessaan, joka oli hillityn beige kuten omistajansakin.

Olimme oloasujen jin ja jang. Oloasujen power couple. Oloasujen –

Venyttelin viehkeästi sohvalla, työnsin jalkani aivan suoriksi ja ojentelin sormiani, mutta hän ei katsonut.

Rutistin laventelinsävyssä hehkuvia pellavakoristetyynyjä, joita olin valinnut sisustusliikkeessä viime lauantaina tunnin sillä välin, kun Eero oli seissyt kassalla vaiti, vaihtanut jalkaa ja näyttänyt koiralta, joka odotti omistajaansa lähikaupan edessä. Kärsivänä, mutta hyväksyvänä.

Olohuone jatkui vaaleaan avokeittiöön. Puisen vintagelankkupöydän yllä roikkui industrial-valaisimia. Sähkömies oli vääntänyt ne juuri täydelliseen kulmaan kolmeen metriin. Kuroutauduin kohentamaan keltaista tulppaanikimppua, joka lepäsi lasivaasissa. Terälehdet yrittivät aueta.

Ristin jalkani sorjasti. Venyttelin.

Koska viehkeyteeni ei kiinnitetty huomiota, tyydyin selailemaan tuoreimpia brittiläisiä juorulehtiä. Niitä oli kertynyt asunnon jokaiselle tasolle, kulmalle ja hyllylle. Kuuluisa näyttelijätär oli menossa naimisiin! Herttuatar oli katsonut pahalla silmällä alaisiaan! Kuuluisa näyttelijätär oli eroamassa! Ei, nyt hän oli menossa naimisiin! Ei, anteeksi, hän olikin eroamassa!

Eero luki sohvan toisessa päädyssä sanomalehteä. Hän perehtyi aina etenkin politiikan uutisiin. Hän tarttui jalkaani ja siveli sitä nostamatta katsettaan. Välillä hän murahti, mistä tiesin, että joku yhteiskunnassa tärkeä henkilö oli jälleen käyttäytynyt harkitsemattomasti. Välillä minä henkäisin kiivaasti, mistä Eero tiesi, että joku yhteiskunnassa mitätön henkilö oli jälleen käyttäytynyt harkitsemattomasti.

Virnistin hänen tylsän ja värittömän lehtensä yli, ja hänkin melkein virnistä minulle, ainakin toinen suupieli oli noussut, uskoin, että se oli hymy, tai sitten hän oli vain huvittunut jostain, mitä lehdessä luki.

Syvennyin puhelimeeni.

”Meillä on uusi tyyppi töissä”, kirjoitin viestiä. ”Jotenkin epäilyttävän tehokas.”

”Vai teetkö itse työsi vain juuri niin hyvin kuin on pakko?” Marta vastasi heti.

”Tietenkin”, kirjoitin. ”Miten muuten töitä tehdään?”

Eero vaihtoi sohvalta asentoa. Laskin käteni hänen kädelleen. Paperi rapisi, kun kaivauduin määrätietoisesti sen ohi, ja